

Vrchní soud
v Olomouci

KRAJSKÝ SOUD OSTRAVA	
Došlo:	31-05-2002 hod. ____
Poč. stej.	____ příloh ____
Hodnota kolků	____

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 22. května 2002 stížnost **Krajského státního zástupce v Ostravě** proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2002, č.j. 32 T 14/95-1068 a rozhodl takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. se stížnost státního zástupce **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo rozhodnuto tak, že podle § 231 odst. 1 tr.ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. se trestní stíhání obžalovaných ing. Ladislava F. [REDACTED] ing. Vítězslava P. [REDACTED] a ing. Lubomíra R. [REDACTED] zastavuje pro skutek, kterého se měli dopustit tím, že

v době od 29.8.1991 do 22.1.1992 v Opavě a jinde obžalovaný P. [REDACTED] jako ředitel firmy Agrex, s.r.o. Opava a obžalovaný F. [REDACTED] a obžalovaný R. [REDACTED] jako obchodní zástupci a zprostředkovatelé téže firmy po vzájemné dohodě prostřednictvím firmy Exim, s.r.o. Brno postupně nakoupili u s.p. Rudolf Jelínek Vizovice a s.p. Linea Nivnice celkem 146.147,4 l lihoviny, a to za ceny bez daně z obratu za částku 4.177.135,- Kč, předstírajíce, že jde o zboží určené pro export, ve skutečnosti však zboží za částku nejméně 7.669.912,- Kč prodali na tuzemském trhu, přičemž vystavili účetní doklady o dodávkách předmětných lihovin neexistující firmě

Comex, s.r.o. Kroměříž k exportním účelům, tedy rovněž bez daně z obratu, čímž poškodili český stát na neodvedené dani z obratu o částku 13.904.074,- Kč,

čímž měli spáchat trestný čin zkrácení daně podle § 148 odst. 1, odst. 3 tr.zák.

Krajský soud v Ostravě odůvodnil zastavení trestního stíhání obžalovaných tím, že téměř 10 let od počátku zahájení trestního stíhání obžalovaných je věc stále na samém počátku, když pro její projednání bude nezbytné provést celé dokazování znovu před soudem a teprve poté bude moci být ve věci rozhodnuto. Žádný z obžalovaných přitom na tomto stavu nenese ani část viny, když přístupem žádného z obžalovaných nedošlo ke zmaření jediného úkonu, který byl ve věci orgány činnými v trestním řízení konán. Soud prvního stupně je proto toho názoru, že stav řízení neodpovídá ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (LZPS), který zaručuje právo na projednání věci před soudem bez zbytečných průtahů. Citované ustanovení LZPS odráží ustanovení čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluvy), ke které Česká republika přistoupila, a která byla publikována sdělením č. 209/1992 Sb., kdy podle citovaného ustanovení má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě veřejně a v přiměřené lhůtě projednána soudem. Podle názoru krajského soudu by pokračování v dalším trestním stíhání obžalovaných za situace, kdy v řízení před soudem je věc stále na samém počátku, by bylo v rozporu s citovaným ustanovením Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a proto jsou zde i materiální podmínky pro zastavení trestního stíhání obžalovaných podle § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř.

Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení podrobně popsal dosavadní průběh trestního stíhání obžalovaných ing. Ladislava F. ing. Vítězslava P. a ing. Lubomíra R. počínaje zahájením trestního stíhání ve věci dne 28.5.1992 přes vrácení věci k došetření státnímu zástupci v roce 1993, podání druhé obžaloby ve věci v roce 1995 až po zrušující usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11.4.2001, sp.zn. 1 To 78/2000. Konstatoval, jak již bylo výše uvedeno, že na průtazích v řízení se obžalovaní nijak nepodíleli. Poukázal rovněž na

to, že všichni tři obžalovaní se měli dopustit jediného skutku, který byl sice spáchán větším počtem jednotlivých jednání, avšak všechna byla ve své podstatě stejná. Dokazování před soudem trvalo 5 měsíců, včetně komplikací způsobených např. výsledkem svědka S. [redacted] v jeho bydlišti v [redacted] avšak podstatný díl důkazů byl přitom proveden během 7 pracovních dnů od 1.-9.2.2000. Ani vrchní soud pak neshledal potřebu rozsáhlejšího doplnění dokazování v jeho zrušovacím usnesení, když soudu prvního stupně vytkl pouze pochybení krajského soudu při provádění důkazů. Krajský soud rovněž konstatoval, že věc nelze hodnotit jako zvlášť složitou, avšak podstatnou okolností, která ovlivnila délku trestního řízení, je období od nápadu obžaloby dne 9.6.1995 (v pořadí druhé) do nařízení prvního hlavního líčení ve věci na 27.9.1999. Jedná se o více než čtyřleté období naprosté nečinnosti soudu, při rozsahu spisového materiálu 641 listů.

Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení poukazuje nejen na čl. 38 odst. 2 LZPS a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale v otázce přiměřenosti lhůty k projednání věci i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Philis v. Řecko* 1997, kde je řešena problematika komplexního posuzování okolností majících vliv na délku řízení, *Mavronichis v. Kypr* 1998, kde čtyřletá nečinnost je hodnocena jako „mimořádně výrazné období nečinnosti“, *Barfuss v. Česká republika* 2000, kde je za významnou považována i podstatně kratší doba nečinnosti soudu, a to 8, 6 i 4 měsíce, *Majarič v. Slovinsko* 2000, kde trestní řízení od nápadu obžaloby probíhalo již déle než 3 roky a v neposlední řadě věc *Pretto v. Itálie* 1983, kde byla ve výjimečných případech uznána přiměřenou lhůta šesti let.

Proti usnesení krajského soudu podal v zákonné lhůtě (§ 143 odst. 1 tr.ř.) stížnost Krajský státní zástupce v Ostravě. Namítl, že i když v řízení před soudem v předmětné trestní věci došlo k mnoha závažným průtahům, na straně druhé nelze konstatovat nečinnost, neboť hlavní líčení bylo nařízeno mnohokrát a také proběhlo více jednacích dnů, ve kterých byli vyslýcháni obžalovaní a celá řada svědků. Je poukazováno na to, že obžaloba se týká fiskálního deliktu se škodou ve výši

13.904.074,- Kč v daňovém úniku s trestní sazbou od 5-ti do 12-ti let, a to i po novelizaci trestního zákona, kdy podle českého právního řádu zdaleka neuplynula promlčecí lhůta. Je sice nesporné právo obžalovaných na spravedlivý proces a nutnost respektování a dodržování mezinárodní smlouvy, porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě však kogentně a jednoznačně nemůže automaticky rozšiřovat důvod nepřipustnosti trestního stíhání, když z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tato skutečnost nevyplyvá. V této souvislosti stěžovatel odkazuje i na usnesení Vrchního soudu v Praze, sp.zn. 5 To 3/02 ze dne 14.3.2002 (řešící obdobnou problematiku). Navrhl proto, aby vrchní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení – provedení hlavního líčení.

Dne 9.5.2002 bylo Vrchnímu soudu v Olomouci doručeno doplnění stížnosti krajského státního zástupce Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci. V něm je rovněž konstatováno, že z žádné mezinárodní smlouvy ani právních předpisů ČR nevyplyvá, že by jimi byla stanovena nepřipustnost trestního stíhání pro nepřiměřené průtahy v trestním řízení. Naopak je poukazováno na ustanovení § 1, § 89, § 188, §§ 222-226 a § 231 tr.ř., upravující postup orgánů činných v trestním řízení, dále na § 2 písm. b) a § 5 odst. 2 zák. č. 6/2002 Sb. V doplňku stížnosti je rovněž poukazováno na nesprávný postup krajského soudu, pokud bylo rozhodnuto podle § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř., přičemž v této souvislosti je argumentováno rozhodnutím Ústavního soudu ČR, sp.zn. Pl. ÚS-St.-1/96 z 21.5.1996. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. není proto svým obsahem nejasné či nesrozumitelné, není ani v rozporu se svým smyslem a účelem a jeho jazykový výklad je jednoznačný, neboť z něj vyplývá, že trestní stíhání je vždy nepřipustné, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. To znamená, že povinností soudu je vždy zjišťovat existenci takových mezinárodních smluv, ve kterých je výslovně stanovena nepřipustnost trestního stíhání. Jelikož tomu tak v posuzovaném případě není, je proto na podané stížnosti státního zástupce trváno.

Z podnětu podané stížnosti Vrchní soud v Olomouci přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr.ř. napadené usnesení i postup řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

Podle § 231 odst. 1 tr.ř. může soud rozhodnout o zastavení trestního stíhání, vyjde-li najevo mimo hlavní líčení některá z okolností uvedených v § 223 odst. 1 tr.ř. (zastavení trestního stíhání, je-li soudem shledáno za hlavního líčení, že je tu některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1 tr.ř.).

Podle § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. trestní stíhání nelze zahájit a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud zastavil trestní stíhání obžalovaných z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř., když na daný případ aplikoval ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy (sjednané v Římě dne 4.11.1950; pro ČSFR vstoupila v platnost dnem 18.3.1992), podle kterého má „každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem...“. Podle § 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb. (účinného od 8.2.1991) jsou mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, ratifikované a vyhlášené ČSFR, na jejím území obecně závazné a mají přednost před zákonem. Tyto závazky, vyplývající z mezinárodních smluv pro ČSFR, pak ve smyslu čl. 1, odst. 2 a čl. 2 ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku ČSFR, přešly dnem 1.1.1993 na Českou republiku a Slovenskou republiku, jako dva samostatné nástupnické státy zaniklé ČSFR, na které tímto dnem přešla působnost svěřená ČSFR ústavními a jinými zákony. Bezprostřední závaznost a přednost před zákonem u ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, pak stanoví také čl. 10 Ústavy ČR (zák. č. 1/1993 Sb.).

Z uvedeného je tedy zřejmé, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy, upravující mj. právo každého na projednání jeho záležitosti nezávislým a nestranným soudem v přiměřené lhůtě, může být soudem aplikován přímo, a to i s překročením případných mezí stanovených zákonem.

Jak vyplývá z obsahu trestního spisu, bylo v dané věci trestní stíhání obžalovaných zahájeno 28.5.1992. Dne 23.9.1993 byla u Krajského soudu v Ostravě podána v pořadí první obžaloba. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.3.1994, sp.zn. 2 T 66/93, byla trestní věc podle § 188 odst. 1 písm. e) tr.ř. vrácena státnímu zástupci k došetření, přičemž rozhodnutí soudu prvního stupně nabylo právní moci ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze dne 24.5.1994 pod sp.zn. 7 To 73/94. Po doplnění požadovaných úkonů v přípravném řízení (zpracování doplnku znaleckého posudku z oboru účetnictví, opětovný výslech obviněných a znovu vyslechnutí a poučení podle § 100 odst. 2 tr.ř. celkem 14-ti svědků) byla dne 9.6.1995 podána v pořadí druhá obžaloba.

Od té doby, tj. od 9.6.1995, jak vyplývá ze spisu, nebyl soudem učiněn žádný úkon až do dne 19.7.1999, kdy bylo předsedou senátu (kterému byla přidělena trestní věc obžalovaných k projednání a rozhodnutí již v roce 1993) nařízeno hlavní líčení na 27.9.-8.10.1999. V tomto termínu se však hlavní líčení neuskutečnilo a bylo přeloženo na dny 1.-12.11.1999 z důvodu omluvy neúčasti obhájce JUDr. Václava Stříbrného (zastupující obžalované ing. F. [redacted] a ing. R. [redacted]). Hlavní líčení se opět nekonalo ve stanovený termín ve dnech 1.-12.11.1999 a bylo odvoláno z důvodu nemoci předsedy senátu. Hlavní líčení se ve věci uskutečnilo teprve ve dnech 1.-9.2.2000, 28.3., 3.5., 2.6. a 6.6.2000, kdy byl vyhlášen soudem prvního stupně zprošťující rozsudek. Dne 24.8.2000 byla trestní věc s odvoláním krajského státního zástupce předložena vrchnímu soudu k rozhodnutí. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci, sp.zn. 1 To 78/2000 ze dne 11.4.2001, byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušen a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc byla vrácena Krajskému soudu v Ostravě, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Spisový materiál byl Krajskému soudu v Ostravě vrácen vrchním soudem

dne 13.4.2001. Opatřením předsedkyně Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.6.2001 byla trestní věc obžalovaných podle § 2a odst. 1 vyhl. MS ČR č. 37/92 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, přidělena z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti a rezignace na funkci soudce JUDr. Bohdana Serafina (projednávacího trestní věc od jejího nápadu ke krajskému soudu v roce 1993) novému předsedovi senátu Mgr. Romanu Raabovi. Jmenovaný soudce dne 3.9.2001 nařídil konání hlavního líčení ve dnech 15.-19.10.2001. Hlavní líčení se v uvedený termín nekonalo, neboť před nařízeným jednáním omluvil svoji neúčast obhájce obžalovaného ing. Vítězslava P. JUDr. Vlastimil Vezdenko, a to z toho důvodu, že v uvedený termín byl povinen zastupovat jiného obviněného v trestní věci vedené rovněž u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 49 T 13/2000 (na tento termín bylo hlavní líčení odročeno již dne 8.3.2001). Hlavní líčení bylo proto odročeno na dny 10.-14.12.2001. V uvedený termín se jednání soudu opět neuskutečnilo, neboť se nedostavil přisedící Vladimír Adamec. Hlavní líčení bylo odročeno na 25.2.-1.3.2002. Pokynem předsedy senátu ze dne 18.2.2002 bylo hlavní líčení stanovené na dny 25.2.-1.3.2002 odvoláno. Dne 25.2.2001 pak krajský soud v neveřejném zasedání rozhodl pod sp.zn. 32 T 14/95 tak, že trestní stíhání všech tří obžalovaných podle § 231 odst. 1 tr.ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. zastavil.

Z vyžádané zprávy Vrchním soudem v Olomouci od Krajského soudu v Ostravě bylo zjištěno, že předseda senátu Mgr. Roman Raab byl dočasně přidělen k výkonu funkce soudce ke Krajskému soudu v Ostravě na dobu od 1.6.2001 do 30.4.2002 a byl pověřen vyřizováním prvostupňové trestní agendy. Z uvedené zprávy lze vyvodit závěr, že v současné době jmenovaný soudce již není soudcem Krajského soudu v Ostravě, a tudíž předmětnou trestní věc nemůže dále projednávat. Současný stav řízení je tedy takový, že po uplynutí doby 10-ti let je řízení v trestní věci obžalovaných před soudem na samém počátku.

Dle názoru vrchního soudu otázku dodržení požadavku přiměřené lhůty je třeba hodnotit vždy s přihlédnutím ke specifikám jednotlivého případu, tj. s přihlédnutím zejména k jeho složitosti, k jednání obviněných osob a k jednání

orgánů činných v trestním řízení. Kritérium „přiměřené lhůty“ je totiž subjektivním pojmem, který se může lišit podle povahy každého individuálního případu. Vrchní soud proto otázku dodržení či překročení této lhůty posuzoval z výše uvedených kritérií a ztotožnil se s názorem soudu prvního stupně v napadeném rozhodnutí.

K otázkám složitosti této trestní věci, jakož i postoji jednotlivých obžalovaných v průběhu řízení při provádění procesních úkonů, se stížnostní soud vyjádřil již výše. Pokud jde o zavinění obžalovaných na průtazích v řízení, je třeba jednoznačně přisvědčit soudu prvního stupně v tom, že obžalovaní na jejich vzniku ani délce se nijak nepodíleli. Rozsah stíhané trestné činnosti se nijak nevymyká běžným případům projednávaných v rámci příslušnosti soudu podle § 17 odst. 1 tr.ř.

V posuzované věci nelze v žádném případě pominout tu skutečnost, že ačkoliv předseda senátu, kterému byla na počátku trestní věc přidělena k projednání rozhodnutí, a který byl s věcí po skutkové stránce z předchozího řízení již obeznámen, neučinil po dobu 4 let po podání v pořadí druhé obžaloby žádný úkon, přičemž tato nečinnost soudce nebyla žádným způsobem doložena a odůvodněna. Měla-li být tímto důvodem enormní zatíženost Krajského soudu v Ostravě při vyřizování trestní agendy, pak bylo povinností příslušných soudních orgánů přijmout urychleně taková opatření, která by vedla ke zvládnutí takovéto výjimečné situace. I v této souvislosti lze poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, kdy přetížení soudu se zpravidla neuznává jako omluva pro nepřiměřenost délky řízení, neboť smluvní státy Úmluvy jsou povinny organizovat soudnictví tak, aby soudy mohly vyhovět požadavkům čl. 6 (rozsudek soudu ve věci De Micheli z roku 1993). Soud však také v tomto kontextu zaujímá i stanovisko, že smluvní státy nenesou odpovědnost v případě přechodného nahromadění případů u jejich soudů, jestliže urychleně přijmou opatření ke zvládnutí této výjimečné situace (např. rozsudek soudu ve věci Bagetta z roku 1987).

V předmětné trestní věci nelze rovněž pominout fakt, že trestní stíhání všech tří obžalovaných po 10-ti letech je ve stádiu řízení před soudem na samém počátku,

neboť z důvodu změn v obsazení senátu je nutné konat celé hlavní líčení znovu. Z hlediska materiálního náhledu na stav řízení nelze rovněž nevidět tu skutečnost, že doba uplynulá od zahájení trestního stíhání obžalovaných do současné doby již překročila původně stanovenou promlčecí dobu 10-ti let vyjádřenou v § 67 odst. 1 písm. b) tr. zák. č. 140/1961 Sb. u trestných činů s horní hranicí převyšující 10 let a po novelizaci tohoto ustanovení zákonem č. 327/1999 Sb. se tato doba již výrazně přiblížila celkové promlčecí době (12 let) za delikt, pro který jsou obžalovaní stíháni.

Je-li ČR vázána Úmluvou a v ní zakotvená práva mají být zaručena i pro občany České republiky, pak nelze ustanovení Úmluvy pokládat za pouhou směrnici pro jejich signatáře, ale je povinností státu uzpůsobit systém vnitrostátního práva tak, aby vyhovoval daným kritériím. Pokud by tomu tak nebylo, signatáře by jiný výklad nenutil k nápravě, ale ve své podstatě by umožňoval neomezené porušování daných práv. Takovýto výklad by byl také v rozporu s čl. 17 Úmluvy, který stanoví, že „nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než tato Úmluva stanoví“.

Vrchní soud proto zastává názor, že dostane-li se právo (a povinnost státu) na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti, výlučně (nebo zejména) z důvodů na straně státu, do tak extrémního rozporu s právem obviněného na projednání jeho záležitosti v přiměřené lhůtě, jak tomu je ve věci posuzované, zbavuje se tím stát svojí nečinností práva na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti. Takovýto postup orgánů činných v trestním řízení výrazně oslabuje právní jistoty stíhaných osob a jejich důvěru k zajištění ochrany jejich základních ústavních práv ze strany orgánů státní moci.

Dojde-li proto k takové situaci v trestním řízení, které doposud nebylo skončeno pravomocným rozhodnutím, lze z důvodu, že to stanoví mezinárodní smlouva, kterou je ČR vázána, trestní stíhání zastavit pro nepřipustnost. Samotná

dikce zákona v ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. (vyjádřena slovy „stanoví-li...“) přitom nemůže být vykládána pouze tak, jak je to činěno v opravném prostředku státního zástupce, že nepřipustnost trestního stíhání musí mezinárodní smlouva „výslovně stanovit“ tak, jak je tomu např. u mezinárodně uznávaných zásad trestního řízení, jako je zákaz retroaktivity (čl. 7 odst. 1 Úmluvy) nebo zásada „ne bis in idem“ (čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě). Podle názoru vrchního soudu je ale trestní stíhání nepřipustné také tehdy, kdy v jeho průběhu dochází k tak hrubému porušování práva stíhané osoby, jež je garantováno mezinárodní smlouvou, že zájem na jeho ochraně a zachování převáží v konkrétním případě nad zájmem a právem státu na stíhání a potrestání pachatelů trestných činů.

Vrchní soud si je vědom toho, že trestní řád neobsahuje výslovně ustanovení o nepřipustnosti trestního stíhání, které by bylo důsledkem porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a že odkaz na ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr.ř. vzbuzuje pochybnosti o tom, zda jde o příléhavé ustanovení (v tomto směru lze přiznat opravnému prostředku státního zástupce důvodnost), avšak na straně druhé to, že trestní řád nemá výslovné ustanovení, které by představovalo reálnou garanci dodržení Úmluvy, neznamená, že nelze Úmluvu aplikovat, zvláště když je bezprostředně závazná a má přednost před zákonem (čl. 10 Ústavy). Vrchní soud proto považuje zastavení trestního stíhání za opodstatněné s odkazem přímo na čl. 6 odst. 1 Úmluvy, tj. bez ohledu na to, zda tomuto postupu odpovídá konkrétní ustanovení trestního řádu.

Protože z výše uvedených důvodů neshledal stížnostní soud opravný prostředek státního zástupce opodstatněným, zamítl ho podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Je však přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, které mohou podat jak Nejvyšší státní zástupce, tak obviněný. Dovolání je nutno v uvedené

lhůtě podat u Krajského soudu v Ostravě, který rozhodoval v prvním stupni. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolání domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 22. května 2002.

JUDr. Vladislav Š l a p á k
předseda senátu: